

Quadriga kiállítás

Ókori díszkocsi, milyen elegánsan hangzik ez a név. Tényleg ez foglalja össze mindazt, amit a kiállításon láthattunk, mert elsőre nem biztos, hogy össze tudnánk kapcsolni az üveg- és öltözéktervezőt, illetve a fotó- és textilművészt.

Brigit Koeblitz üvegtárgyait könnyedén elképzelhetjük a legtöbb otthonban is, visszafogottak és elegánsak, jellemzi őket a kék és az ezüst szín használata, mindennek olyan megnyugtatóan régies hangulata van; és annak ellenére, hogy ezek színezett üvegek, olyan, mintha a természetből vették volna ki őket.

M. Fodor Éva képei utazás közben készültek, néhol ködös tájakon, szarvasok között, egy távoli, békés vidéket bemutatva, amit képzeletünkben látunk, mikor a bajor vagy az angol táj után vágyódunk.

Vavrincez Krisztina ruhái nagyon erőteljesek és dominánsak voltak. Volt egy vérvörös darab, ami maga a csábítás; egy hófehér mennyasszonyi ruha, ami csak papírból készült, és a dereka környékét egy hatalmas lampion adta; valamint egy női páncélruha, ami egyszerre volt modern és régi, és mintha egy picit talán erényövre is hasonlít. Helyénvaló a páncélruha, ha már egy díszkocsin utazunk.

Mindennek ellenére engem Vereczkey Szilvia textíliái ragadtak magukkal legjobban: egyszerűen nem tudom őket jellemezni, színes, de nem tarka, összevissza, de rendezett, furcsa, de mégis gyönyörű. Ezt látni kell. Szabálytalan formában voltak a falra rendezve, volt, hogy rúd segítségével. Talán ettől tűntek ezek a textíliák légiesnek és könnyűnek.

Térjünk vissza a quadrigánkhoz. Ülünk fel képzeletünk kocsjára, és haladjunk ködös tájakon, szarvasok között, néhol egy-két kéken csillogó üveggöveget látunk, természetesen egy gyönyörű, erőteljes nő utazik velünk, aki könnyű, légies ruhákat hord. Ezen az utazáson visz végig ez a kiállítás.

Hölgyválasz

Régen nagyon szigorúan vették, hogy csak a férfi kérhette fel táncolni a nőt, de volt kivétel: a hölgyválasz. Ez is egy hölgyválasz, csak kicsit más értelemben. Nem én választottam, hanem „egy hölgy”, és keringő helyett egy filmet javasolt: Rolling Stones Scorsese szemével.

A film alapvetően egy koncert története. A Rolling Stones fellépett a New York-i Beacon színházban, maga Bill Clinton nyitotta meg a koncertet; Jack White, Buddy Guy és Christina Aguilera is fellépett Ronnie Wood, Charlie Watts, Mick Jagger és Keith Richards mellett.

De a film korábban kezdődik, mert a számokat néhol megszakítják régi interjúk, beszélgetések: kiderül például, hogy nem hittek még maguk sem a sikerükben. Az interjúk alatt még jobban érződik bennük a bohémság, a nemtörődömség, a nyugalom, az élet élvezete.

De számomra igazán azért szép, mert igényes. Igényes zenét hallunk, egy igényes rendező válogat. Az ragad magával, ahogy keveri a fekete-fehér és a csillogó, színházban

készült felvételeket. Olyan hatást kelt, mint maga az együttes. Egyszerre tündöklő, ragyogó és poros, régi.

Sok érdekes dolgot csíphetünk el, ha résen vagyunk: egy magával ragadó mosolyt, egy széttárt kart, egy pálcikalábat, ami egy pillanatra sem pihen. De maradnak megválaszolatlan kérdések is, minthogy Mick Jagger melyik bolygóról téved közénk.

Nem voltak nekem ők a kedvenceim, de mégis végignéztem mosolyogva ezt a filmet, mert azt, ahogy ők állnak a zenéhez, csak csodálni lehet. Mick Jagger nekem ellentmondásos, mert kora ellenére az egyik legergikusabb, legvidámabb, legönfeledtebb zenész, akit valaha láttam. Keith Richardot én Johnny Depp segítségével tudom értelmezni, mivel a *Karib-tenger kalózzai* c. filmben Jack Sparrow szerepét róla mintázta: zsenialitás, játékosság, nagy zenei tudás, nyugalom és az élet élvezete. Összességében nekem olyanok, mint az imádott olasz focistáim (tőlem ez a legnagyobb bók). Gondoljunk Filippo Inzaghira: negyvenhez közeledve lelkesebben játszik, mint a legtöbb huszonéves, tűz van a játékában, szenvedély, a szívét teszi le a pályára, és ez a legtöbb, amit egy focista, egy zenész vagy bárki megtehet nekünk.

A film eredeti címe: *Shine a light*. Ami a színpad háttérdíszében is megjelenik. Utalhat ez az örökkévalóságra, a fényességre, az életre, mindegy, hogy mire asszociálunk, mert a fény akkor is rájuk világít.